

ning om dette Punkt, ſom han har, og hvilke andre Mænd der end kommer til at tale med den høitagtede Kirkeminifter, tror jeg ikke, at de i Reglen ere af den Klasse, blandt hvilken jeg bevæger mig; det er derfor ſaa naturligt, at vore Erfaringer maa være forffjellige. Dette ſkal jeg imidlertid ikke lægge videre Bægt paa; jeg ſkal kun ſige, da den høitagtede Miniſter mente, at de Erfaringer, man gjorde, dog ogſaa for en Del berøede paa, hvorledes Sagen blev fremſtillet, at jeg tror her at kunne paavife en Kjendsgjerning, ſom maa overbevife Alle om, at jeg har været nødt til at fremſtille Sagen fuldstændig uafhængig af Paavirkning i nogen Retning. De, ſom jeg har talt med, kjendte nemlig meget godt min Stilling i forrige Samling, og, idet de have udtalt deres beſtemte Mening om, at man burde gaa over til Pengeløn, have de altsaa derved, uagtet de ellers have al mulig Tillid til, hvad jeg har forklaret dem angaaende Sagen, netop tilkjendegivet en Mening, der var modsat den, jeg ſidſte Gang havde. Alt dette ſkal jeg imidlertid, ſom ſagt, ikke gaa ind paa, og jeg har jo forklaret mine øvrige Grunde til, at jeg ikke fremdeles kan ſtemme for en Lov, der ikke beſtemmer en Løn i rede Penge for Præſterne. — Derimod kommer jeg til at gaa lidt nærmere ind paa, hvad den høitagtede Miniſter i Dvrigt anførte, navnlig om Beſte mm elsen i det foreliggende Lovforſlags § 11. Det forekommer mig, at den høitagtede Miniſter egentlig ikke rigtig erindrede denne Beſte mm elses hiſtoriske Gang. Miniſteren gif ud fra, at jeg i forrige Samling havde været enig i det Punktum af § 11, hvori der ſtod, at Overſkudet kun ſkulde kunne benyttes „i Dverensſte mm else med nærværende Lov“. Det er ganſke rigtigt, at ſaaledes indſtillede Udvalget det iſſor, eſter at vi havde forhandlet med den høitagtede Miniſter, men netop det Punktum, hvorum der her er Tale, blev ikke bragt Udvalget af Miniſteren, men det blev, eſter at vi havde forhandlet med den høitagtede Miniſter, bragt os gjennem det ærede Medlem (Klein), ſom vi desværre maa ſavne her idag paa Grund af Sygdom. Han bragte det fra Miniſteren til os, men vi hørte ikke nogen Forklaring af den

høitagtede Miniſter om dette Punktum, og vi opfattede det ſom en Beſte mm else, ſom man onſkede indſat, fordi man ellers ikke anſaa ſig for ligefrem berettiget til at gjøre de omhandlede Midler frugtbringende. Det ſtod for os Alle, — jeg tør i det Mindſte ſige det aldeles ſikkert for mit Bedkommende, — ſom om dette Punktum ikke ſagde Andet end, at der derved blev givet Miniſteren et Paalæg om at gjøre diſe Midler frugtbringende. Førſt da Sagen kom til Forhandling her i Thinget, var der ærede Medlemmer, ſom lagde en ganſke anden Betydning i diſe Ord om, at Beſte mm elsen om Overſkudet fremdeles ſkulde tages „i Dverensſte mm else med nærværende Lov“, idet de fandt den Betydning deri, at Bevillingsmagten ikke ſkulde kunne træffe Beſte mm else om Anvendelſen af dette Overſkud til andre Formaal eller Gjenſtande end dem, ſom Loven ſelv omhandlede i de forffjellige Paragrafer. Som Ordfører yttrede jeg da, at jeg ikke havde opfattet diſe Ord paa denne Maade, og at jeg, hvis jeg havde opfattet dem ſaaledes, ingenlunde vilde have tiltraadt dem. — jeg har mine Udtalelſer fra den Gang liggende for mig, men jeg ſkal ikke trætte Thinget med at oplæſe dem, medmindre Rigtigheden af, hvad jeg her ſiger, ſkulde blive betvivlet — ſamt at jeg, forſaa vidt den høitagtede Miniſter ogſaa vedkjendte ſig, at en ſaadan Betydning ſkulde lægges deri, vilde ſtemme for det Endringsforſlag, der var ſtillet om at ubelade diſe Ord: „i Dverensſte mm else med nærværende Lov“. Eſter mig fik det ærede Medlem, der idag er fraværende, Ordet netop om det ſamme Punkt, og han udtalte ſig ſaaledes om ſin Opfattelſe deraf, at jeg bageſter erklærede, at den ſtemmede med min, men ſaa fik den høitagtede Kirkeminifter Ordet og gjorde en ganſke anden Opfattelſe gjældende, den nemlig, ſom man fra Endringsforſlagsſtillernes Side havde ment ſkulde ligge i diſe Ord, og da jeg hørte dette, erklærede jeg paa det Allerbeſte mm elſte, at jeg ikke nogenſinde vilde kunne give mit Stemme til en ſaadan Sætning, naar jeg hørte, at den høitagtede Miniſter lagde den ſamme Betydning i diſe Ord ſom de ærede Herrer af Folkethinget,